

Núm.: 1 Els Pedacets

el Club Lo Blanc

Bellreguard

el Pant de la llengua

Editorial

Els pedacets són una antiga tradició de Bellreguard que data dels inicis del segle XX, basada a disfressar-se de xicotets trossos de tela de colors (d'ací el nom de pedacets) de forma que tot el cos està ple de colors, el vestit es complementa amb una carassa per tal d'ocultar a qui porta la disfressa. Els pedacets eixien per a anunciar tant els Carnestoltes com les festes de la localitat.

Els pedacets van amb uns sacs cosits amb trossos de tela retallats amb tires de tots els colors i la carassa, portaven en una mà la vidriola de fusta per tal de fer l'arreplegà de festes. Altres porten a la mà una granera, un gaiato o unes carraques.

Atrets pel so de la carraca els xiquets i les xiquetes ixen als carrers a acompanyar els pedacets i celebrar que ja comença la festa.

Índex

Disfressa de Pedacet	3
L'album de l'avi Miquel	4
Les fotos de l'avi	10
Passatemps	11
Careta	15

Com fer una disfressa de Pedacet

Necessites: un sac del fem gran, papers de colors, tisores, cola, una cinta d'un metre o un cinturó.

1. Primer de tot, amb ajuda d'un major, has de posar-te damunt la bossa del fem i que una persona major, amb les tisores, faça tres forats: un dalt per al cap, i dos més en els cantons per als braços. Així tindrem la samarreta.
2. Després agafarem papers de molts colors i els tallarem amb les tisores en cintes de dos dits d'amplària.
3. A continuació, amb pegament, anirem pegant-hi les puntes de les tires en les bosses procurant que els colors estiguen barrejats.
4. Quan ens posem la disfressa ens passarem un cinturó a la cinta d'un metre.
5. No oblidis que en la pàgina 15 trobaràs la màscara per tal de pintar-la.

Ho sàbies?

Un grup d'alumnes del col·legi Escola Pia de Gandia van ser els responsables, en l'any 1965, de l'arribada del Tio de la Porra a la localitat de Bellreguard. A Gandia és una sàtira dels soldats francesos que van ocupar Espanya en la Guerra de la Independència de 1808.

Les fotos de l'avi Miquel

L'avi Miquel era major i havia vist molts hiverns, tots els havia viscut a Bellreguard, el seu poble. Des que era xiquet que vivia enamorat del poble i sempre gaudia de cada moment que hi passava. Eins fa poc vivia a la casa on hi va nèixer i on hi visqueren els seus pares, i els pares de sa mare, al carrer sant Roc, a prop de l'església. Però fa uns mesos que va mudar-se a l'altra banda del poble, com solen dir a Bellreguard, perquè a poc a poc totes les seues amistats se «n'anaren a l'altre món», com deia l'avi, i perquè a més tancaren el forn, també la

botigueta i la carnisseria..., i a l'avi li costava molt anar fins al modern supermercat.

Des que Miquel va mudar-s'hi rebia poques visites, tan sols la seua cosina Dolorettes, quan venia «a l'altra banda del poble» a l'ajuntament, i els seus néts Mireia i Toni, que vivien a Palmera i anaven a veure'l tots els dissabtes. Encara que es passaven moltes hores cara a la tablet i als videojocs, els encisava escoltar les històries de Miquel, seien als seus peus de l'avi en el sofà i sentien el que els contava: de vegades, eren històries reals que havia viscut l'avi i d'altres eren contes que la mare de Miquel li contava quan era un xiquet.

Un dia Mireia estava xafardejant per la casa, hi havia una habitació que només tenia muntons de caixes als costats i un armari tancat amb pany i clau. No podia imaginar per què un armari de roba podia estar tancat amb tanta gelosia. Va començar a mirar dins les caixes, i després de mirar unes quantes va trobar-hi un manoll de claus en una d'estes.

Mentre provava les claus una a una, no es va adonar que algú se l'havia acostat fins a la seua esquena i amb veu ronca li va dir:

- Busques alguna cosa en especial dins de l'armari, xiqueta?

Mireia va botar de l'ensurt en sentir la veu del seu avi, però la cara infinitament amable d'ell la va calmar de seguida. Estava un poc penedida per haver mirat en

unes coses que no eren seues, però el seu avi no la va marmolar per allò perquè no tenia importància.

- Només estava escuadrinyant, iaio, mai no havia vist el que hi ha ací.

L'avi va agafar la clau del manoll i va encertar a la primera. Era una clau rovellada, pot ser que fora tan vella com l'avi. En obrir la porta va aparèixer un vestit ple de colors, fet de cintes de molts colors, en obrir-se l'altra porta va trobar que hi havia un altre.

- Els dos són teus, iaio? - va preguntar Mireia. - No, l'altre vestit era de la iaia.

La veritat és que les disfresses li pareixien bastant curioses. - Anaves per ahí d'home confeti?

L'avi va alçar les celles. - No és una disfressa d'home confeti. És una disfressa de pedacet, i es diu així perquè està feta de xicotets pedacets de tela que els cosien en un vestit fet de sac. Amb estos vestits, ta iaia i jo anàvem pels carrers en festes. Ara ja els fan sobre samarretes i pantalons més moderns.

Després de dir això va traure un llibre ple de fotografies. L'avi va seure al terra i va convidar Mireia a seure al seu costat. El llibre estava ple de fotos en blanc i negre i sépia. En una d'estes es podia veure dos joves amb els vestits de l'armari: l'home portava la granera i la dona una peça estranya de fusta.

- Quan el iaio era com tu, els joves del poble ja anunciaven els Carnestoltes i les festes majors amb estos vestits. Anem pels carrers de Bellreguard per a contagiar

a tots amb el soroll i els colors la fi de la rutina i l'inici d'uns dies de comboi i germanor. Calia anar a les escoles la vespra de festes i traure a graneraes als xiquets i les xiquetes. No saps com s'asustaven els més xicotets quan entràvem disfressats a la classe. – Va dir l'avi rient mentre ho recordava.

A Mireia li brillaven els ulls, mai no havia arribat a conèixer l'àvia i sentir parlar d'ella li resultava emocionant. Mireia passava amb molta cura les pàgines

de l'àlbum de fotos, en algunes veia com l'àvia portava un instrument de fusta a la mà, però mai no l'havia vist.

- Iaio, què és açò? – L'avi sense dir una paraula va endinsar les mans en un racó fosc de l'armari i va traure una caixa de sabates. La va obrir amb molt de compte i va traure l'instrument de la foto. – Açò fa molt de soroll, va dir l'avi, per això no el farem sonar encara. Quan arribe la vespra de festes, podràs fer-lo sonar com feia la iaia.

- De veritat? I podré vestir-me com la iaia i tu? - Mireia es va posar en peu de l'emoció.

- Clar que sí, xiqueta – Mireia va llançar-se i va abraçar l'avi. L'avi va sentir-se molt feliç per haver fet feliç la seua néta.

Passaven les fotos i miraven altres persones que també anaven vestides amb uniforme de soldat i un nas gros. Mireia coneixia el Tio de la Porra perquè l'havia vist a la Fira de Gandia, però no entenia què feien junt amb els pedacets del poble.

- Iaio, ací també hi ha Tio de la Porra?

- Sí, això va començar fa uns quants anys, quan un grup d'alumnes del poble que anaven a l'Escola Pia de Gandia van llogar els vestits del Tio de la Porra per a disfressar-se la vespra de festes de Bellreguard. A la gent li fa gràcia el Tio de la Porra però no vol perdre el costum dels pedacets i, aleshores, tots dos ixen anunciant les festes. Recorda que el que ens identifica és el pedacet, cap poble el té i això ens fa un poble especial. – L'avi

començava a sentir-se cansat de tantes emocions. En eixe moment va escoltar-se el timbre de la porta, eren els pares de Mireia i Toni que venien a recollir-los.

- I quan seran les festes? - Va dir Mireia mentre veia com Toni s'acostava amb cara de son, perquè s'havia adormit en la cambra de dalt de més amunt.

- Molt prompte, si el pare i la mare et deixen podràs eixir vestida, i Toni també si li agrada. Però com Toni no s'ha assabentat, hauràs de contar-li tu la història. - Li va dir mentre li quinyava un ull.

Els xiquets van pujar al cotxe amb els seus pares, i l'avi podia veure per la finestreta com Mireia li explicava la festa al seu germà plena d'emoció. El cotxe va desaparèixer en girar el cantó i Miquel no tenia massa clar si finalment vindrien.

Va arribar la vespra de les festes del poble i Mireia comptava els minuts per a veure l'avi Miquel i agafar la carraca i fer-lo sonar pels carrers. L'avi els va ajudar a vestir-se de pedacet, tot i que la disfressa els parava un poc gran a Mireia i Toni no els importava, estaven emocionats d'eixir vestits de pedaceta i pedacet.

Ho sabies?

La carraca és un instrument amb un so molt sec, s'utilitzava en les festes de Bellreguard, però també s'utilitzava en alguns oficis religiosos de la Setmana Santa i en algunes nadalenques.

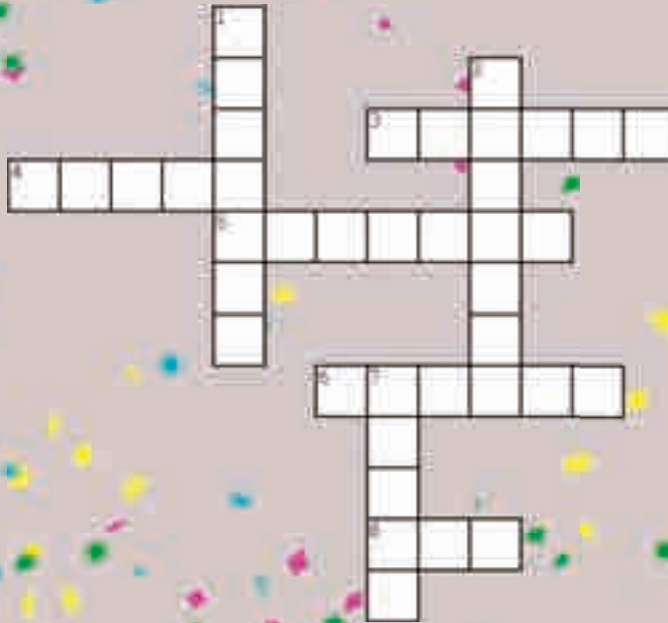

Les fotos de l'avi

Passatemps

Horizontals:

3. Caminar molt de pressa i amb impuls de manera que a cada passa els peus queden en l'aire.
4. Saquet flexible amb anses o sense, i de dimensions diverses, que s'utilitza per a guardar o portar tota classe d'objectes.
5. Instrument consistent en una peça de fusta que té una roda dentada, a la qual, fent-la rodar, pega un bastonet que produeix un soroll sec i repetit.
6. Moble amb portes i proveït de prestatges, penjadors i calaixos, que serveix per a guardar roba o altres objectes.
8. Pare del pare o de la mare.

Verticals:

1. Temps durant el qual cessa una activitat habitual, especialment els estudis.
2. Utensili consistent en un feix de branquillons flexibles, de palmes o de brins de material plàstic lligats normalment a l'extrem d'un pal llarg, que s'utilitza per a agranar.
7. Present o obsequi que es fa a algú.

Passatemps

Sopa de lletres

R A I D A G A B O V F B K M B F B M F F
G U A U F T T I B O D E M H B A B I I O Q
F E C O C A R N E S T O L T E E Y B M I
Z V O R A N D R A N D F D F Z E Z B C N
B C S I T H M R X O I U O I F E D I I X
M M C I S W Q F E O S B H F C E X A X O
D O R T L O I N K U F I X I O R R A A S
I F O R E A Z A I T R B C A O Z U M C L
J E S U G I N D I Y S T O N I Y G A A U
X D O L E G E K A L S B R L H C H E A D
N A W O U I Y U Z X S B R V I N I F E I
H C O R X B E M W C A B E L D V W O A B
W E A Y E S Y N O Y R A N O C L O A C C
F T T O T Q H O N R A Y N Q X E I Y A B
O C X M L N A M X F S F J O Y V O Z U S
Y N Q I I I I I Q F X H L H F U Y F I U
L T E X U N E Q O Y X Q U K H E O F E X
Z I E Y W A Y U K A F R A T R R B A M I
F S I X U T X B I D L Z A T I E I V B E
J I Y V H R X L F I A F E I I O N B E

Porra

Pedacet

Carraca

Eestes

Carnestoltes

Disfressa

Mireia

Toni

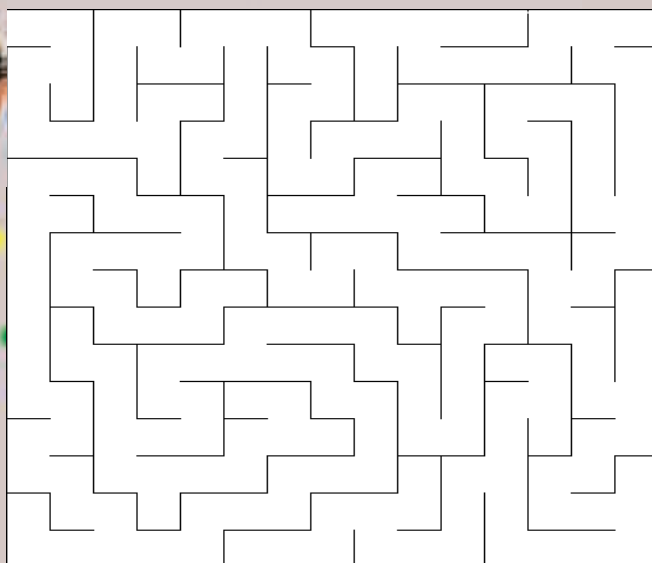
Miquel

Granera

Laberint:

Ajuda a Mireia a arribar a
Bellreguard!

Bellreguard!!

Ho sabies?

Tot i que la grafia de la 'esse sorda' ha tingut moltes vacil·lacions al llarg del temps. Actualment disposem d'una ortografia que determina la manera correcta d'escriure les paraules i, per això, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua va fixar la paraula *pedaç* amb 'ç' i, per tant, els seus derivats s'hauran d'escriure seguint la norma que regix l'ús de 'c' o 'ç' davant de vocal: 'pedaços' per a la forma de plural i 'pedacet' per al diminutiu.

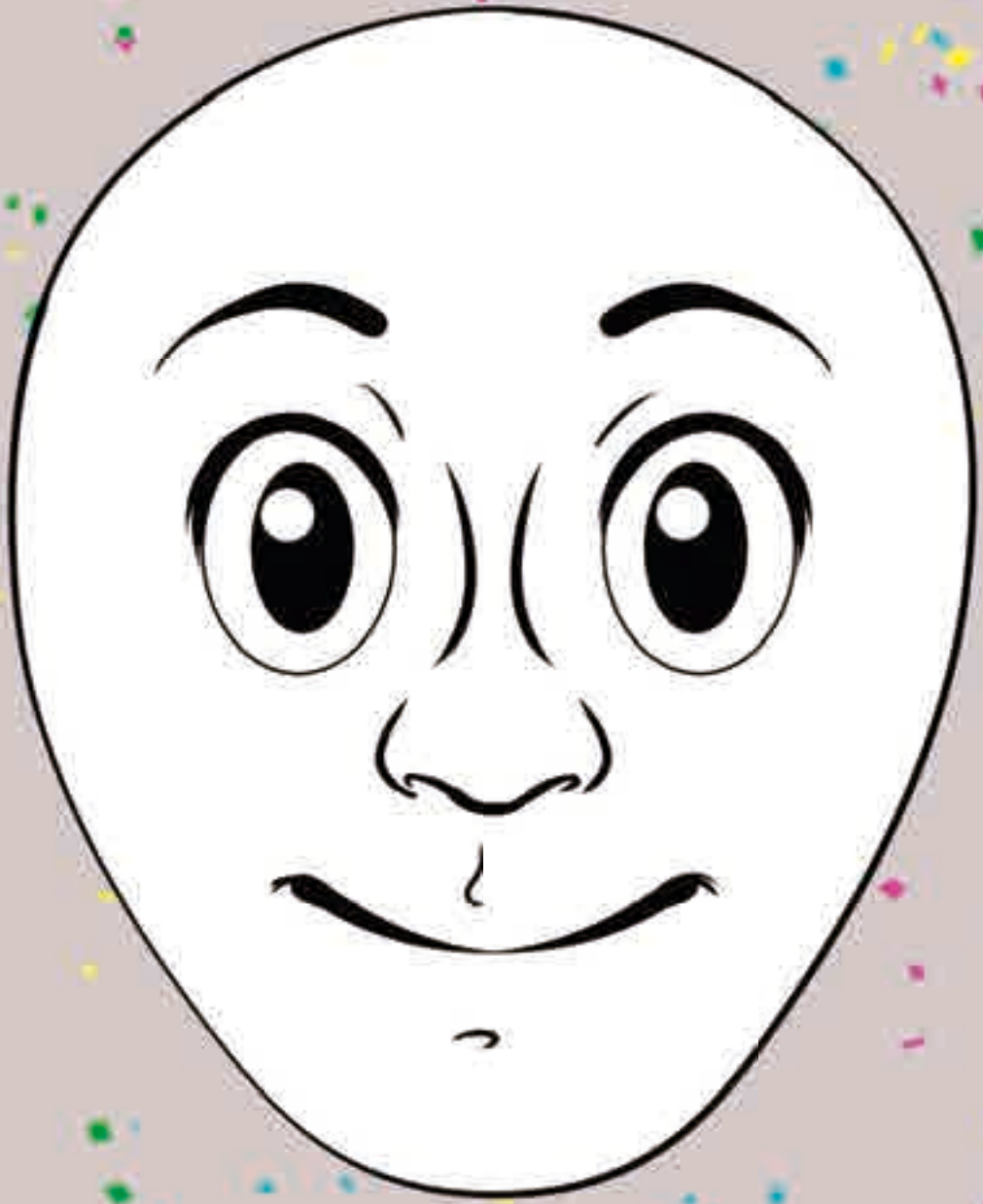
Passatemps

Busca les 7 diferències!

Careta

bell reguard
PATRIMONI

**SEMPRE
TEUA**
La teua llengua

Edita: Grupo Calafornia Media SL B.98980089

Depòsit legal: V. -2526-2018

contacte@revistesensvalencia.com

Normalització lingüística: Blai Fuentes Benito

Il·lustracions: Sandra García Núñez de Arenas

Edició: Ajuntament de Bellreguard

Impremta: Gràfiques Ferri

Amb la col·laboració especial de Juan Antonio Torres Cremades.

Queda totalment prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta revista amb fins lucratius.

/revistesensvalencia

@revistesensvalencia